

3

Konečně se mi podařilo vytáhnout Profesora ven z domu. Co jsem u něj začala pracovat, nevyšel ani na zahradu, natož aby se vydal na pořádnou procházku. Byla jsem přesvědčená, že trocha čerstvého vzduchu mu jenom prospěje.

„Dnes je venku moc příjemně,“ prohodila jsem a nebyla to žádná lež. „Člověk má chuť jít ven na sluníčko a pořádně se nadechnout.“

Ale Profesor si ve svém křesle četl nějakou knihu a ani se nenamáhal mi odpovědět.

„Co kdybychom se šli projít do parku a cestou se stavili u holiče?“

„K čemu by to bylo dobré?“ odpověděl Profesor a otráveně se na mě podíval skrze brýle na čtení.

„Žádný zvláštní důvod přece mít nemusíme. Sakury v parku ještě neopadaly a brzy začnou kvést dřín. A ostříhání by vám mohlo udělat dobře.“

„Dobře se cítím i takhle.“

„Procházka vám rozproudí krev v těle a mohl byste pak přijít na nějakou dobrou matematickou myšlenku.“

„Krevní oběh v nohách a krevní oběh v hlavě nejsou propojené.“

„Kdybyste víc pečoval o své vlasy, vypadal byste mnohem mužněji.“

„Ztráta času,“ odtušil, ale nakonec ho moje vytrvalost zdolala a knihu zavřel. V botníku byly jen staré kožené boty pokryté tenkou vrstvou plísně.

„Půjdete se mnou, že ano?“ zeptal se několikrát, když jsem boty leštila. „Je to tak? Půjdete se mnou, že? Nelíbilo by se mi, kdybyste během stříhání odešla.“

„Ano, nemusíte se bát, zůstanu s vámi.“

Ať jsem boty leštila sebevíc, vyčistit je nešlo.

Nebyla jsem si jistá, co provést s poznámkami, které měl Profesor připnuté všude na svém oblečení. Kdybychom je nechali jen tak, lidé by na ně určitě zvědavě civěli. Byla jsem na pochybách, zda se ho zeptat, jestli je mám odstranit, ale protože se zdálo, že jemu to nevadí, rozhodla jsem se je ponechat.

Profesor kráčel toporně, zíral před své nohy, aniž zvedl oči k modré obloze nebo se podíval do výloh obchodů, které jsme míjeli cestou. Chůze ho příliš neuvolnila, vypadal napjatější než obvykle.

„Podívejte se tamhle! Sakury jsou v plném květu,“ oslovila jsem ho, ale pouze nejistě přikývnul. Na čerstvém vzduchu se zdál být mnohem starší.

Rozhodli jsme se jít nejprve do holičství. Holič se při pohledu na Profesorův podivný oblek zarazil, ale ukázalo se, že je to velmi vnímavý a laskavý člověk. Rychle pochopil, že poznámky musí mít nějaký důvod, a tak se k Profesorovi choval přátelsky. Domníval se, že je to můj otec.

„Máte štěstí, pane, že je tu dcera s vámi,“ řekl a já ani Profesor jsme to nijak nerozporovali. Sedla jsem si na pohovku mezi ostatní zákazníky a čekala, až ho holič ostříhá.

Nejspíš proto, že Profesor měl na návštěvu holičství nepřijemné vzpomínky, byl od chvíle, kdy mu kolem krku připevnili plášť, čím dál nervóznější. Tvář mu ztuhla, prsty zaryl do opěrek křesla a uprostřed čela se mu udělaly vrásky. Holič